

AFDANSNINGSBAL I DEN BORGERLIGE

Af Asger Aamund, den 20. april 2018

Det borgerlige Danmark er stort set nedkæmpet. Der er kun sporadiske modstandslommer tilbage, men de er uden indflydelse på landets styrelse og fremtid. Den offentlige sektor har besejret den private, som dog kan glæde sig over, at globaliseringen har forbedret flugtmulighederne for virksomheder og investeringer. Garotteringen af det liberale Danmark tog fart i 1990'erne, da det lykkedes vore politikere at skabe et vælgerkorps, hvor flertallet befandt sig uden for arbejdsmarkedet. Hermed blev velfærdssamfundet afløst af klientstaten, der siden har udviklet sig til den dybe formynderstat, vi lever under i dag. Det kommunale og statslige administrative kompleks vokser nu ved egen kraft og er reelt uden for politisk rækkevidde.

I 2013 var jeg med til at producere otte TV-- programmer for DR2 om de langtidsledige. I forløbet indgik, der et interview med OAO, som er fagforeningen for offentlige ansatte i LO-området tidligere kendt som 'sølvsnorene'. Som protest mod det offentliges papirvælde havde OAO fremstillet en læderindbundet bog, der var hele tre meter lang. Bogen indeholdt de mange tusinde gyldige, aktuelle direktiver og cirkulærer, som de ansatte i A-kasserne og jobcentre skulle være bekendt med for at kunne udføre deres arbejde efter forskrifterne og gældende lovgivning. Vi kørte den tunge bog ind til Christiansborg og opstillede den på slotspladsen. Herefter interviewede jeg en lang række politikere fra alle partier. Nogle ville dog ikke udtale sig til kameraet, men alle som én var enige om, at dette vanvittige papirvælde var en skandale og skulle stoppes og forenkles. Og det kunne ikke gå stærkt nok. Det er yderst sjældent, at samtlige politiske partier er fuldstændig enige om noget som helst, men her var en fælles sag, som alle kunne støtte. Der er nu gået fem år, og der er intet sket. Tusindvis af offentlige og kommunalt ansatte sammen med et hav af konsulentfirmaer er engageret i arbejdsformidling og har effektivt bekæmpet ethvert forsøg på forenkling og rationalisering.

Klientstaten har nu slået så dybe rødder i det danske samfund, at selv udenrigshandelen er inddraget. Danmarks største importvare er netop klienter. Medier og selv arbejdsgiverorganisationer glæder sig over denne tilgang af ny arbejdskraft til trods for, at alle ved, at en stor del de importerede klienter efter lovpligtig familiesammenføring ender på livslang offentlig forsørgelse.

Hensynet til formynderstaten dominerer folketingets arbejde. Der er ikke ført borgerlig politik siden Poul Schlüters tid, selv ikke under liberale statsministre. Anders Fogh Rasmussen fandt hurtigt ud af, at ingen ville hjælpe den nyslåede regeringschef i 2001 med at føre liberal politik. Da Fogh trådte tilbage efter 10 år som statsminister var det offentlige udgiftsniveau til gengæld steget fra 440 milliarder kroner til 520 milliarder kroner, altså en gigantisk vækst på 80 milliarder kroner. Fogh kunne godt have skrevet en ny bog om emnet denne gang med titlen: Fra minimalstat til socialstat.

De partier i folketinget, der i hvert fald i partiprogrammerne bekender sig til økonomisk vækst og velstand som forudsætning for velfærden, råder kun over sølle 61 mandater, selv hvis vi med bortvendt ansigt regner de radikale med til vækst-gruppen. Alle de øvrige partier bekender sig til et Danmark, der er styret af statsmagten, der dog er omdøbt til 'fællesskabet', og hvem kan dog havde noget imod fællesskab? Det er jo ligesom DR-licensen, noget vi giver til hinanden. Hele centrum-venstrefløjens -inklusive Dansk Folkeparti - er fordelingspartier, der ikke ønsker vækstreformer, men en styrkelse af 'sammenhængskraften', så få har for meget og færre for lidt. Efter årtiers hjernevask har vælgerbefolkningen nu endelig forstået det fordelingspolitiske kernebudskab: at valget står mellem skattelettelse til de rige eller mere velfærd til klienterne. Derfor viser alle meningsmålinger, at flertallet af danskerne modsætter sig skattelettelse, og at flertallet ligeledes ønsker, at de offentlige ansatte får deres lønkrav opfyldt.

Mette Frederiksen er som socialdemokratiets førstedame klientsamfundets ubestridte leder. Hun udtalte som ny partichef, at hun ikke var interesseret i at drøfte reformer, men ville i stedet at diskutere, hvordan vi fordeler det, der allerede ligger på bordet. Herefter fulgte den vigtige programerklæring fra den nye partileder, at socialdemokratiets vigtigste mærkesag var kampen mod uligheden. Stauning, Hedtoft og H.C. Hansen vender sig i deres grave. De brugte deres politiske liv på at forbedre forholdene for den danske arbejder: bedre løn, bedre uddannelse, bedre social sikring. Nu er arbejderen på plejehjem, og klientstaten er nu så dyr, at han ikke kan få bad, men må vaskes med vådservietter samtidig med, at danske skatteydere årligt skal hoste op med 33 milliarder kroner i offentlig forsørgelse til de importerede klienter. Det reelle valg er således, om vi skal overgive os til klientstaten eller i stedet skabe bedre levevilkår for dem, der betaler regningen, hvilket ville være sund borgerlig politik.